

ГУМАНІЗМ НЕВІЗНАЄ КОРДОНІВ

Наталія БАБІЙ

Проблема соціальної реабілітації людей із обмеженими можливостями носить глобальний характер, і в кожній країні є певні підходи до її розв'язання. Цінний досвід інтеграції в суспільство людей з інвалідністю має Республіка Польща. Товариство допомоги неповносправним дітям «Крок за кроком» виявило бажання безкорисно поділитись знаннями, допомогти нашим країнам набутти практичні вміння та навички у рамках спеціального проекту. З цією метою у м.Замості (Польща) були організовані навчальні курси «Інтегрований підхід до дітей з ДЦП», що передбачав поширення моделі участі громадських організацій у побудові системи підтримки людей із обмеженими можливостями в Україні. Цей проект фінансується через Програму Польсько-Американського Фонду Свободи «Переміни в регіоні РІТА». До складу групи, яка проходила тиждень навчання у Польщі, увійшли 14 представників від ГО «Регіональний фонд розвитку та інтеграції», Тернопільського обласного благодійного фонду «Живи з надією», Тернопільського обласного навчально-реабілітаційного центру, Тернопільського обласного центру соціальної реабілітації дітей-інвалідів (КУТОР). Учасницею цього проекту була науковець кафедри педагогіки та психології нашої академії Наталія Бабій.

Упродовж 5 днів у Замості та Бялобжегах (Польща) навчальна група проходила курс із 30 годин лекцій та 10 го-

ми здоров'я доносити свою думку до навколишніх, досягати з ними порозуміння, «розповідати» про свої потреби та інтереси; форми, методи і прийоми навчання дітей з обмеженими можливостями здоров'я; організація життя та дозволя

людей різного віку, які мають статус інвалідності. Учасники проекту з української сторони безпосередньо переконались, що люди з обмеженими можливостями (настільки обмеженими, що контакт зі світом забезпечується лише через погляд, а все тіло «відмовляється» виконувати цілеспрямовані рухи) при високій наполегливості і непохитному бажанні можуть непогано себе реалізувати, навіть стати майстрами спорту. Досить результативно в цьому плані та доступною є боча — вид параолімпійського спорту, що сьогодні набуває все більшої популярності. Яскравий приклад активного життя (а не доживання) власними здобутками показав Міхал Круль, колишній вихованець одного з польських закладів реабілітації. Хлопець, з дитинства перебуваючи на інвалідному візку, не нарікає на долю, навпаки — завзято намагається реалізувати себе і активно допомагає іншим: у якості селф-адвоката відстоює права осіб із обмеженими можливостями здоров'я. Таку позицію у суспільстві варто взяти до уваги багатьом здоровим юнакам і дівчатам, які часто зневірюються у власних силах, не вміють розвивати волю та працювати над собою.

По завершенні навчальних курсів їх слухачі отримали відповідні сертифікати та висловили бажання продовжувати співпрацю. Тож невдовзі делегація з Польщі завітала з робочим візитом до Тернополя, а також і до Кременця, аби оцінити реальні можливості нашого міста для створення на його території центру соціальної реабілітації дітей і молоді з обмеженими можливостями здоров'я. Маємо надію, що за підтримки влади і небайдужих громадян такий заклад обов'язково з'явиться у Кременці, адже на нього чекають діти і їх родини.

дин практичних занять, спрямованих на освоєння важливих аспектів багатопрофільної реабілітації дітей з раннім ураженням мозку в системі керованої освіти. В теоретичному і практичному аспектах під час навчальних занять висвітлювались допоміжні та альтернативні методи спілкування (система AAC), що дозволяють людям із обмеженими можливостя-

УЧИТИСЬ ВАЖКО, А ВЧИТИ ШЕ ВАЖЧЕ...

Софія ЯКОВЧУК

Напевно, я як теперішня студентка англійського факультету, ще не зовсім розумію суть цього вислову, але я з розумінням віддаю честь своїм вчителям і викладачам, адже, можливо, і я колись пізнаю вчительську працю...

Минув лише рік мого навчання в КОГПА ім. Тараса Шевченка, але я настільки влилася у студентський колектив академії, що не можу навіть уявити себе в іншому навчальному закладі. Скажу без перебільшення, що викладачі, в яких мені пощастило вчитися, це — люди з великої літери. І справа навіть не в тому, що всі вони високоєрудовані, а в тому, що, незважаючи на свої високі статуси, вони всі при цьому залишаються просто людьми. Вони готові у будь-який момент допомогти студентові, при цьому витрачаючи свій дорогий час. Варто зазначити, що коли спілкуєшся з ними, мимоволі забуваєш, що перед тобою викладач, настільки простою та водночас проникливою є їхня мова.

Був момент, що я вагалася у правильному виборі місця свого навчання, та зараз я цілком впевнена і надзвичайно задоволена, що життя звело мене із таким неперевершеним викладацьким колективом.

Тому, зважаючи на наступаючий день вчителя, хочу привітати всіх вас, професіоналів своєї праці, справжніх вчителів за покликанням. Нехай

життя ваше складається лише із білих ліній, а роки відображаються у ваших серцях лише радістю, щоб ви ще довго сіяли зерна науки у душі студентів, які, я впевнена, ніколи вас не забудуть, а зерна пускатимуть коріння, щоб згодом віддавати плоди в інші, молоді душі майбутніх вчителів...

ОДЕСЬКА ХУДОЖНИЦЯ В ВОЛИНІ

Одеська майстриня живопису Ірина Гусюк родом з Володимир-Волинського. З 16-річного віку, тобто з початку навчання в Одеському художньому училищі ім.М.Б.Грекова, стала одеситкою. Тут же закінчила художньо-графічний факультет Південноукраїнського ДПУ ім.К.Д.Ушинського. З 2007 року викладає малюнок, живопис і композицію в рідному «греківському» училищі. 2008 рік можна вважати успішним стартом у велике мистецтво: молода художниця перемагає на Всеукраїнському конкурсі-плєнері «Мальовнича Україна» та організовує свою першу персональну виставку в Музеї західного і східного мистецтва (м.Одеса). З цього ж року бере участь у всеукраїнських, обласних і міських мистецьких виставках, а через рік виходить на міжнародний рівень мистецького життя (міжнародні художні плєнери в Польщі, міжнародні художні виставки в Англії та Росії). На міжнародній виставці Salon des Refuses (Англія) її роботи увійшли до ТОП-12 кращих робіт виставки. Показово, що художниця організовувала подвійні виставки «Моя любов» спільно зі своїм наставником, художником Валентином Захарченком, які розпочала з рідного Володимир-Волинського і продовжила в Донецьку, Умані, інших містах України.

художній образ, тобто виступає не лише як живописець, а й художник, який глибоко мислить, проникає в глибину суть об'єкта творчості. Творчо-психологічний портрет художниці характеризується триєдністю: на своїх полотнах вона відображає неповторну красу «своєї-непозиченої» української землі (в цьому її волинське коріння), ставить людину на пограниччя землі та моря (тут вона волинянка, поєднана з морем) і, нарешті, зображує велич і силу морської стихії (в цьому вона одеситка, яка любить і розуміє море).

Саме в цьому контексті бачимо виставку робіт Ірини Гусюк, організовану в картинній галереї нашої академії з ініціативи та з організаційною участю науково-педагогічних працівників кафедри методики викладання мистецьких дисциплін. Модератором виставки виступив старший викладач Дмитро Синенький, який підтримує з одеською художницею творчі зв'язки, що розпочалися її приїздом до нашого навчального закладу з групою студентів-«греківців» для

участі у спільних плєнерах, мистецьких майстер-класах, творчих дискусіях, імпровізованих виставках. Нинішня виставка стала логічним продовженням мистецьких контактів наших мистецтвознавців і майстрів пензля з художниками

і фахівцями Одеського художнього училища ім.М.Б.Грекова. Її відкриття відбулося з участю викладачів і студентів академії та коледжу, представників кременецьких мистецьких гуртів «Гладушик», «Палітра» і «Натхнення», органів місцевої влади та громадськості міста. Знаковим моментом була присутність батьків художниці Поліни і Петра Гусюків. До відвідувачів виставки звернулися проректор академії з виховної роботи Микола Сиротюк, заслужений працівник освіти Катерина Єрусалимець, однокурсниця художниці Олена Тимків, директор Кременецького краєзнавчого музею Андрій Левчук і модератор мистецького заходу Дмитро Синенький.

На виставці художниця представила роботи всіх трьох згаданих тематичних напрямків. Власне бачення рідної землі вона виявляє в картинах «Весна», «За степом», «Перший сніг», «Зимовий вечір», «Перед грозою», «Я піду в далекі гори». Символічним переходом до другого тематичного напрямку бачимо картину «Три стихії», в якій зливаються воедино енергетика Землі та енергетика Води і що продовжується в пейзажних сюжетах «Лісове озеро», «Озеро», «Понад ставком», «Затишок» і «Рибацька оселя». Третій тематичний напрямок, де під пензлем художниці оживає море в різні пори дня та року, представлений полотнами «Вечірнє море», «Осінь над морем», «Вечір», «Ранок». Згадані роботи виконані олією на полотні. Свою графіку художниця репрезентує портретами. Привертають увагу портрети чоловіка з глибоко задуманими очима та натруженними руками, літньої людини з печаттю втоми від натуристичних мандрів та юної дівчини з поглядом, повним надії і сподівань та з внутрішньою напругою в очікуванні знакових життєвих подій. В цьому — свідчення неперервності та реалістичності філософсько-естетичних пошуків Ірини Гусюк.

Шанувальникам образотворчого мистецтва зачитали вітальний лист ректора академії, професора Афанасія Ломаковича, який, звертаючись до учасників відкриття персональної виставки талановитої одеської художниці, зазначив: «Надзвичайно приємно, що роботи з творчої майстерні пані Ірини завітали у наш навчальний заклад, який ще з 18 століття торує шлях до розвитку мистецтва... Бажаю всім неповторних вражень від представлених робіт і натхнення у створенні нових мистецьких шедеврів. Надіємось, що виставки Ірини Гусюк ще не раз відбудуться у Кременці і їх художню неповторність знову зможуть оцінити у стінах сучасних Волинських Афін».

Художні полотна Ірини Гусюк гідно репрезентують яскраве явище малярського мистецтва Одеси та й України в цілому — стиль одеського імпресіонізму. Вона — художник-реаліст, який не механічно відтворює натуру, а творить